

Но тоя път не ги озарява благата Му усмивка, нито Той имъ протѣга своята дѣсница. Отлетѣлъ е свѣтлиятъ Му духъ, предъ тѣхъ е само безжизненото Му тѣло. Страшна мжка раздира душата имъ. Чуватъ се сподавени хълцания. Разнасятъ се плачъ и ридания. Нѣкои колѣничатъ смирено. Други отправятъ молитвенъ погледъ къмъ небето. На всички очитъ сж препълнени съ сълзи. Никому се не отдѣля отъ скжпия Покойникъ, въ Когото бѣха надеждитъ на цѣлъ народъ.

Но потокътъ отъ хора неспирно приижда. Трѣбва да отминатъ едни, та да сторятъ мѣсто на други. И всички съ страшна болка въ душата си взематъ последно сбогомъ съ своя обичанъ царъ. Това продължава дни, нощи, цѣла седмица. А и тя е недостатъчна да се изредятъ всички, които жадуватъ да се поклонятъ предъ Царя, който работи цѣли 25 години за

щастieto и благоденствието на българския народъ, успѣ да го обедини и да го запази отъ пожара на войната.

Неизказана и вѣчна ще бжде благодарността и почитъта на всички българи къмъ покойния Царъ Борисъ III. И нови потоци отъ хора изъ цѣлото ни отечество ще поематъ пътъ къмъ вѣчното Му жилище въ Рилския манастиръ. Тамъ ще се покланятъ презъ вѣковетъ въ единъ и сжщъ храмъ на най-голѣмия български светецъ — Свети Иванъ Рилски — и на най-мждрия, най-добрия и много заслужилия на народа ни Царъ Борисъ III.

Да бжде вѣчна паметъта му и славата Му!

Да живѣе и крепне любимиятъ му синъ Негово Величество Царъ Симеонъ II за гордостъ на българския царски домъ, за слава и величие на България.

ХРИСТО СПАСОВСКИ